

— Als de wind meer gelijkmatig wordt, mag je het roer van me overnemen.

— Goed. — Ze haalde hun beider koffers te voorschijn; van wat ondergoed rolde ze een kussen, zoo dat hij het niet zag. Toen ze zijn jekker zou aandoen, aarzelde ze. — Ben jij nogal dik gekleed? Ze moest het herhalen, voor hij haar verstond.

Hij antwoordde: Ik kan wel tegen de kou.

Ze ging liggen; haar voeten raakten de zijnen. Haar hoofd deed meer pijn nu nog, het was of haar oogen uit hun kassen werden gedrukt. De wind gierde, het water klotste onstuimig onder haar tegen de boot.

Maar haar gedachten werden troebel; — na korte poos sliep ze in.

— Ik zal nooit weten, dacht Frans, hoe het had kunnen zijn zonder haar. Natuurlijk had hij het zich anders voorgesteld, — maar was het niet altijd vaag gebleven? veraf? Hij wist nu wel, dat hij het nooit zou hebben gedaan, als hij de boot niet had kunnen koopen; — door die plotselinge erfenis voelde hij er zich toe gedrongen. Dus was hij geen vrij man geweest, en nu... Hij keek neer op haar donker lijf; — door den wind hoorde hij haar ademhaling niet. Voor haar was dit geen lichte zomernacht; ze zou het waarschijnlijk nooit vergeten. Misschien dacht ze, dat er bijna een storm woei, maar het beteekende niets, aan land zou niemand over den wind praten.

Gelukkig lag ze stil. Hij keek op zijn horloge: half twaalf. De zon zou vroeg opkomen, en misschien zagen ze dan het land, de witte krijtrotzen. Dan was het ineens niet ver meer, dan lag daar het leven voor hen, — menschen en huizen, al de bekende dingen. Dit was wel iets vreemds, iets tusschen leven en dood in, bijna. Hij keek om zich heen; achter hem was de maan opgekomen, een groote bol, die te zwaar leek om te stijgen, rood-achtig en mat.

Ina sliep. Hij zou haar niet het roer overgeven; — als hij alleen was geweest had hij evenmin kunnen rusten. Hij voelde zich helder wakker.

Als jongen, dacht hij, had hij ook waagstukjes uitgehaald. Hij klom in een jongen boom, zocht het uiteinde van den stam, en greep dat met beide handen. Dan gaf hij zijn lichaam vrij; — door zijn zwaarte boog de stam, zwiepte terug, boog opnieuw, zoo eenige malen nog. Het moest gevaarlijk zijn geweest; hij herinnerde zich dat hij het plotseling, een voorjaar, niet meer gedurfd had. Ook was hij nu vergeten — tot zijn wondering — met welk soort boomen het gekund had, en welke zouden zijn gebroken. — Hij dacht dat nu wel geen enkele jongen het meer zou doen.

In zijn jeugd had hij op een dorp gewoond met zijn ouders; zijn vader was molenaar. Als jongen van twaalf, dertien jaar had hij den wagen gemend, en als het paard schrok van een auto, dan joeg hij het voort. Loop den schrik maar uit je beenen, dacht hij, ik houd de teugels. Anderen maanden tot voorzichtigheid, maar hij luisterde niet.